

‘Ook al beseft ik dat iedereen na z’n twintigste levensjaar aftakelt: ik schaam me toch een beetje voor mijn lichaam’

Blij in je blootje

Voor een saunabezoek trekken we onze kleren zonder gêne uit. Maar een hele vakantie naakt doorbrengen, dat doen we niet zomaar. Is het een kwestie van onbekendheid, of werkelijk een wereld apart? Tijd om de proef op de som te nemen en op vakantie te gaan zónder kleren.

‘Eigenlijk is een dag in zo’n resort niet veel anders dan een dagje sauna’

Het was ergens in het zuiden van Frankrijk, na een lange dag in de hete auto zitten, toen mijn partner en ik blindelings het advies van de campinggids opvolgden. Die omschreef de camping als ‘een rustige en schitterend gelegen camping, ver weg van de drukte’. Dat het een blotebillencamping was, dát stond er even niet bij. Een bergweg met meer haarspeldbochten dan rechte stukken, voerde ons diep de vallei in. Een aantal kilometers verderop kwamen we aan bij de slagboom van de camping.

Een aardige campingbeheerder kwam direct naar ons toe gelopen, om de slagboom voor ons te openen. Een vrouw liep met een stokbrood onder haar arm de campingwinkel uit en kinderen speelden op de speelplaats naast die winkel. Maar in plaats van het campingterrein op te rijden, schoten we in de stress. We waren geschokeerd; niemand droeg er kleding. We wisten niet hoe snel we met onze auto met caravan om moesten draaien. Ongetwijfeld

zal het een mooie camping zijn geweest, maar in je blote billen vakantie vieren? Dan nog maar een stukje doorrijden!

Onwennig

Terwijl ik door het raampje van het vliegtuig de eerste huizen van Alicante zie, denk ik met een glimlach terug aan dat voorval, zo’n tien jaar terug. We zetten de landing in op de badplaats aan de Costa Blanca, om een lang weekend door te brengen in een onlangs geopend natuuristenresort: het Princess Garden Resort in Alfaz del Pi. Waarom? Omdat twee enthousiaste Nederlanders nét het resort geopend hebben en me uitnodigden er te komen kijken. Eerlijk is eerlijk, ik moest me even achter mijn oren krabben voordat ik akkoord ging.

Sinds het campingdebaacle in Frankrijk is er wel veel veranderd. Ik ga tegenwoordig regelmatig een dagje naar de sauna en neem ook zo nu en dan een massage. Daarvoor moeten >

Niks om het

lijf

ook, zij het maar kort en discreet, de kleren uit. Hoewel dat de eerste keer ook met enige schuchterheid gepaard ging, ben ik daar inmiddels wel aan gewend. Maar voordat ik volmondig ja zei tegen het voorstel om een lang weekend uit de kleren te gaan, heb ik uit nieuwsgierigheid toch wat rondgezocht op internet. Daar vond ik dat er zo'n twee miljoen naturisten in Nederland zijn; mensen die regelmatig bloot recreëren op een strand of in eigen tuin. Dat is een op de acht mensen! Die kunnen het toch niet allemaal bij het verkeerde eind hebben?

Bij aankomst in het resort ontmoet ik eigenaar George en zijn collega Marleen. Beiden zijn Nederlanders die inmiddels al zo'n twintig jaar in Spanje wonen en werken. Opmerkelijk genoeg lopen ze vandaag gewoon in kleren rond. "Vandaag is het niet zo heet en zonnig, je bepaalt hier lekker zelf of je met of zonder kleren wilt rondlopen", legt George me uit. Vrijheid, blijheid dus. Die frisse lentedag is inderdaad niet erg uitnodigend om uit de kleren te gaan. Maar al was het bloedjeheet, ik voel me

toch niet helemaal op mijn gemak om naakt rond te lopen hier. Ik besluit er met de auto op uit te trekken, om eerst de omliggende dorpen en de kust te ontdekken. Zo geef ik mezelf nog wat tijd om me geestelijk voor te bereiden. Want de twijfel en onzekerheid slaan toe. Het zit allemaal tussen mijn oren, want ook al heb ik mezelf ervan overtuigd dat iedereen na z'n twintigste levensjaar aftakelt: ik schaam me toch een beetje voor mijn lichaam. Het afvallen is er niet van gekomen en op m'n gezicht, armen en benen na, geeft mijn huid zo ongeveer licht in het donker.

Uit de kleren

Hoewel de gordijnen nog dicht zijn, licht de zon de volgende ochtend de slaapkamer al vroeg op. De zonnestralen zijn vandaag niet te ontwijken. Zodra ik het raam openzet, komen warmte en plonzende geluiden van andere gasten die al in het zwembad liggen, de kamer binnen. Nee, vandaag is er echt geen reden meer om de kleren weer aan te trekken, vandaag moet het gaan gebeuren.

Met kriebels in mijn buik loop ik - naakt - vanuit mijn bungalow, via de tuin met palmbomen, richting het zwembad. Daar staat een rij met ligstoelen waarin ik wel even zou willen gaan liggen om bij te bruien. Tijdens de korte wandeling kijk ik naarstig om me heen, om de reactie van andere gasten af te lezen van hun gezichten. Maar die reacties komen niet, werkelijk niemand gunt me een blik. Schijnbaar zal het de andere mensen een zorg zijn hoe ik erbij loop; met kleren, zonder kleren, met een iets te dikke buik of billen die vandaag voor het eerst zonlicht zien. De

schaamte verdwijnt langzaam. Ik was zelf echt de enige die al dagenlang af zat te tellen tot dit moment. Het is fijn dat niemand naar me kijkt of gluurt, dat geeft aan hoe ontspannen de sfeer in het resort is. Het is leven en laten leven.

Een half uur later lig ik in het zwembad en merk ik dat het prima is om hier zonder kleding te zijn. Ik heb geen last van schurende badkleding en ik voel me vrij. Eigenlijk is een dag in zo'n resort niet veel anders dan een dagje sauna. Ook hier tref je een zwembad, ligstoelen, stilte en een mooi aangelegde tuin. Het verschil is dat je aan het einde van een dag sauna je kleren weer aantrekt en daarmee de rust en vrijheid weer inlevert, zeker als je weer in de auto naar huis zit. Hier duurt de verworven vrijheid gewoon wat langer: als je wilt trek je een week lang geen kleren aan. Of je trekt ze niet eens uit. Niemand zal er een punt van maken; hoe je er ook bijloopt. Of ik zelf nog een keer ga? Dat weet ik nog niet, in elk geval scheelt het veel ruimte in mijn koffer. <

'Ik heb geen last van schurende zwemkleding en voel me vrij'

Meer informatie?

In Nederland is er een naturistische federatie, de NFN, waar bijna 70.000 mensen lid van zijn. De NFN geeft informatie, bijvoorbeeld over locaties van diverse naaktstranden, -campings en -resorts.
www.nfn.nl

tekst: Daan Vermeer | beeld: Getty Images

**‘Werkelijk niemand
gunt me een blik.
Blijkbaar zal het de
anderen een zorg zijn
hoe ik erbij loop’**